

FIRES DE GIRONA 2009

la crònica

Un visitant passeja per l'exposició del pintor cubà Wifredo Lam, a la Fontana d'Or. / PERE DURAN

Abans dels panellets, exposicions

EVA VÀZQUEZ
 ● En totes les festes, allò que no és tradició, és plagi, tal com deia, *mutatis mutandis*, Eugeni d'Ors, així que per Sant Narcís toca seguir unes normes de rigor: portar la canalla a Fires, tacar-se la camisa amb un núvol de sucre, menjar els panellets, ficar-se cotonet santificat a les orelles, torturar la circulació del centre i la rodalia, anar a fer companyia als morts. Aquesta seria, diguem-ne, la part del plagi: sempre hi ha algú que ja ho ha fet abans i presumiblement molt millor. La tradició, en canvi, dins la seva seqüència invariable, tolera encara una certa improvisació, una lleu nota de fantasia que dona una mica de color a repetició. Alguns, dràstics de mena, opten per unes vacances extemporànies i fugen lluny de la ciutat, tot i que els més austers en fan prou de tancar-se a casa i esperar amb paciència que passi el vendaval. El més corrent, però, és prendre's lliurement les exigències de la tradició i aprofitar la rutinària i extenuant passejada que estableix el ritual firaire per entrar a alguna sala d'exposicions.

Fa uns quants anys, aquesta va-

riant s'havia cultivat tant, que ja era més plagi que tradició. Era l'època de les enyorades revisions de les arts del noucentisme que proposaven cada any per Fires les Sales Municipals. Eren petits treballs de rebosteria delicada, amb el seu pulcre i blanquíssim catàleg inclòs, a través dels quals es va poder aprofundir en el coneixement de Fidel Aguilar, Mela Mutter, Enric Casanovas, Ricard Guinó, la fàbrica Marcó o els germans Fargnoli. El cicle, però, enrigidit per la redundància del format i l'exquisidíssima sumptuosa, elitista i burgesa que acabava exhalant el període escollit, va acabar esgotant-se sense haver-se atrevit a fer el pas que li hauria estat natural i necessari: endinsar-se per fi, i amb semblant caràcter rigorós i sistemàtic, a la tan desconeixuda i activíssima activitat dels artistes republicans. El relleu l'han acabat prenent, tot i que de manera menys regular, altres institucions, principalment el Museu d'Història i el Museu d'Art. És veritat que hi ha sortit guanyant la varietat de l'oferta, en especial des de l'estrena del Bòlit, però s'ha perdut l'ocasió de donar a les exposi-

cions de Fires una entitat pròpia, distintiva, atenta a la història de l'art local, encara tan sobiranament ignorat i desconegut, justament a l'època que la ciutat està més disposada que mai (i ja és dir) a contemplar-se a si mateixa. No està tot perdut, almenys des que el Museu d'Història de la Ciutat ha assumit el relleu de les antigues Sales Municipals i proposa, per exemple, per aquest any, la revisió de l'obra i la figura de l'arquitecte, primer republicà i després afecte al règim, Josep Claret. Fora d'aquesta mostra, que no s'inaugura fins dijous al migdia, la resta de l'oferta expositiva se la reparteixen el Museu d'Art, amb una selecció de pintures i dibuixos de l'artista armeni Mikaelian; la Fontana d'Or, amb la retrospectiva del cubà Wifredo Lam i la recuperació del simbolista Joan Brull (amb especial atenció als vincles que va establir amb Girona); la Galeria Presenta, que ha fet lloc a l'obra més recent del sempre interessant i ben nostrat Quim Corominas, i el Bòlit, amb la reflexió sobre el món del futbol des de la perspectiva de l'art contemporani.

Diablers de l'Onyar. TENEN BARRACA AL
 RECINTE DEL PASSEIG DE LA COPA

«Treballem per donar personalitat a la nostra barraca»

IRENE RAMENTOL

● Diablers de l'Onyar és una associació juvenil sense ànim de lucre amb més de vint anys de vida. Està constituïda per una trentena de persones i són un dels clàssics a les barraques de la Copa.

—Quants anys fa que tenen una barraca per les Fires?

—«Fa molts anys. És una gran oportunitat per poder autogestionar nous projectes tenint en compte els ingressos que s'obtenen.»

—Què ofereixen a la parada?

—«Intentem desmarcar-nos una mica de les barraques convencionals. Oferim menjar i beguda com la resta però sempre fugint dels distribuïdors habituals. En general, procurem donar una mica de con-

Membres dels Diablers, ahir a la barraca. / M. LLADÓ

tingut propi al nostre espai. Per exemple, quan es fa la distribució de les barraques, ens esforcem per aconseguir un espai allunyat de l'escenari i dotar-lo de personalitat pròpia.»

—En quines activitats participen?

—«Participem en el correfoc juntament amb d'altres col·lectius. Aquest any, hem incorporat una vessant més artística i política, ja que hem volgut fer visible la nostra reivindicació respecte a la nova normativa del foc. Aquest divendres organitzem l'espectacle de foc a la Copa. I, a més a més, procurem sortir sempre a tocar per la zona de barraques per tal de sorprendre la gent.»

—Com valora l'experiència de tenir un espai a la fira?

—«Personalment és un desgast considerable. Però pel que fa al col·lectiu, ens enforteix molt. Incorporarem dinàmiques de funcionament intern.»

la proposta | XAVIER CASTILLÓN

Els reis de la festa

Aquest ha estat, sens dubte, l'any de The Pepper Pots: el grup gironí ha aconseguit una gran repercussió nacional i internacional amb el seu tercer disc, *Now!*, en el qual han canviat de registre musical, del ska dels seus orígens al *pop-soul* d'escola Motown. Per completar aquest gran any, The Pepper Pots actuarà aquesta nit a l'escenari de les barraques de la Copa. A més, els gironins compartiran escenari amb Westbound Train, una excel·lent banda de ska, amb quatre discos editats, l'últim dels quals es titula *Come and get it*. Serà un intens programa doble dedicat a les sonoritats més elegants dels seixanta, revitalitzades amb passió i sense nostàlgia. A més, The Pepper Pots podran triomfar a casa i ser els reis de la festa, *now!*

el contrapunt | DANI VILÀ

La mamella de la Devesa

Fa més d'un any que sentim a parlar del pla d'usos de la Devesa. Un pla que ha de servir per ordenar, endreçar i, en especial, protegir el gran parc urbà de Girona. Se sospita que es vol moure el mercat, redistribuir les Fires, canviar de lloc les veles d'estiu i acotar l'espai d'ús de la Fira. Al final, però, potser res d'això passarà, perquè tots aquests col·lectius posaran el crit al cel i els canvis seran mínims. Aquestes queixes serviran potser a alguns per justificar decisions menys atrevides o canvis a mitges. Però la realitat és palpable en aquestes dates, quan la Devesa deixa de ser un parc natural per convertir-se en una màquina de fer diners per part de l'Ajuntament. I en temps de crisi difícilment es voldrà deixar de treure suc d'aquesta mamella d'or de la ciutat.